

Du sjelf, i våders tid, har bergat, store kung!
Ett land, af samma våld med öfversvämning hotadt.
Stolt var hon af sin kraft, djerf var den plan hon hvälft,
Den höga Amazon, som, seklers häpnad vorden,
Sitt ryckte sträckte öfver jorden,
Sin spira öfver jordens hälft.

Jag ser dig, mäktiga, med ingen makt förnöjda!
Der, med den stora själ, som öfver lyckan böd,
Från PETERS gamla thron du vinkar lif och död
Åt hundra länders folk, för dina fötter böjda.
Europens Tomyris i Asiatisk prakt,
Din arm är skickelsens, som hvälfver rikens grunder,
Ditt budord är Olympens dunder,
Som skakar jordens låga trakt.

Allt är din storhet van att kufva och förvåna;
Af hyllning eller skräck, allt bugar för ditt namn.
Hvad? sväfvar ock din örn kring CONSTANTINI hamn,
Med svarta vingen svept kring Ottomanners måna?
Känn GUSTAF — och din blick med ovan oro hvälf
På hämnaren, som hög står fram på Thules branter!
Han härar har och bundsförvanter
I Gud och folket — och sig sjelf.

Dock smider du ännu en länge hatad boja,
Dock hvälfver du ännu ett räddadt rikes lott,
Och för dess murar står, och bidar remnan blott,
Att skyhög falla in, — lik vidundret i Troja? . . .
Vet, dessa bröst ha mod, och dessa berg ha jern,
Till hemgudars försvar och fienders förfaran,
Då staten, friheten och äran
Begära hämd och kräfva värn!